

**COUNCIL OF
THE EUROPEAN UNION**

Brussels, 6 December 2011

18270/11

**Interinstitutional File:
2011/0261 (CNS)**

**FISC 162
ECOFIN 867
INST 622
PARLNAT 296**

COVER NOTE

from: The House of Representatives of the Republic of Cyprus
date of receipt: 2 December 2011
to: The President of the Council of the European Union

Subject: Proposal for a COUNCIL DIRECTIVE on a common system of financial transaction tax and amending Directive 2008/7/EC
[doc. 14942/11 FISC 121 ECOFIN 651- COM(2011) 594 final]
- *Opinion¹ on the application of the Principles of Subsidiarity and Proportionality*

Delegations will find attached the abovementioned opinion.

Encl.

¹ This opinion is available in English on the Interparliamentary EU information exchange site (IPEX) at the following address: <http://www.ipex.eu/IPEXL-WEB/search.do>

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

1^η Δεκεμβρίου 2011

A.E.

Κύριο Donald Tusk,

Πολωνική Προεδρία

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

Αγαπητέ κ. Τούσκ,

Σας αποστέλλεται συνημμένα αιτιολογημένη γνώμη της Βουλής των Αντιπροσώπων της Κυπριακής Δημοκρατίας, σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης της Λισαβόνας, αναφορικά με παράβαση της αρχής της επικουρικότητας σε σχέση με τη νομοθετική πρόταση που τιτλοφορείται «Πρόταση οδηγίας του Συμβουλίου για ένα κοινό σύστημα φόρου επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών και για την τροποποίηση της οδηγίας 2008/7/ΕΚ» [Εγγραφο COM (2011) 594].

Δράττομαι της ευκαιρίας να επαναβεβαιώσω τα βαθιά αισθήματα εκτίμησής μου.

Γιαννάκης Α. Ομήρου
Πρόεδρος Βουλής των Αντιπροσώπων

**Αιτιολογημένη Γνώμη της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών
Υποθέσεων της Βουλής των Αντιπροσώπων της Κυπριακής Δημοκρατίας**

Υποβληθείσα στους Προέδρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, δυνάμει του Άρθρου 6 του Πρωτοκόλλου (Αρ. 2) της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με την Εφαρμογή των Αρχών της Επικουρικότητας και της Αναλογικότητας

Πρόταση οδηγίας του Συμβουλίου για ένα κοινό σύστημα φόρου επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών και για την τροποποίηση της οδηγίας 2008/7/ΕΚ [Έγγραφο COM (2011) 594].

1. Το πλαίσιο της Συνθήκης αναφορικά με την εφαρμογή των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας

1.1. Στο άρθρο 5(3) της Συνθήκης προνοούνται τα ακόλουθα:

«Σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, στους τομείς οι οποίοι δεν υπάγονται στην αποκλειστική της αρμοδιότητα, η Ένωση παρεμβαίνει μόνο εφόσον και κατά το βαθμό που οι στόχοι της προβλεπόμενης δράσης δεν μπορούν να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτη μέλη, τόσο σε κεντρικό όσο και σε περιφερειακό και τοπικό επίπεδο, μπορούν όμως, λόγω της κλίμακας ή των αποτελεσμάτων της προβλεπόμενης δράσης, να επιτευχθούν καλύτερα στο επίπεδο της Ένωσης.

Τα θεσμικά όργανα της Ένωσης εφαρμόζουν την αρχή της επικουρικότητας σύμφωνα με το Πρωτόκολλο σχετικά με την εφαρμογή των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας. Τα εθνικά κοινοβούλια μεριμνούν για την τήρηση της αρχής αυτής σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο εν λόγω Πρωτόκολλο».

1.2. Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 2 του Πρωτοκόλλου (Αρ. 2) της Συνθήκης, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προβαίνει σε ευρείες διαβουλεύσεις πριν υποβάλει πρόταση νομοθετικής πράξης και κατά τις διαβουλεύσεις αυτές πρέπει να συνεκτιμάται, κατά περίπτωση, η περιφερειακή και τοπική διάσταση των προβλεπόμενων δράσεων.

1.3. Το άρθρο 5 του Πρωτοκόλλου (Αρ. 2) της Συνθήκης προνοεί ότι:

«Τα σχέδια νομοθετικών πράξεων αιτιολογούνται σε σχέση με τις αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας. Κάθε σχέδιο νομοθετικής πράξης πρέπει να περιλαμβάνει εμπεριστατωμένη έκθεση βάσει της οποίας μπορεί να κριθεί η τήρηση των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας. Η εν λόγω έκθεση πρέπει να περιέχει στοιχεία εκτίμησης των δημοσιονομικών επιπτώσεων της πράξης καθώς και, εφόσον πρόκειται για οδηγία, των συνεπειών της ως προς τις ρυθμίσεις που πρέπει να εφαρμοσθούν από τα κράτη μέλη, συμπεριλαμβανομένης, ενδεχομένως, της περιφερειακής νομοθεσίας. Οι λόγοι που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ένας στόχος της Ένωσης μπορεί να επιτευχθεί καλύτερα στο επίπεδο της Ένωσης στηρίζονται σε ποιοτικούς και, οσάκις είναι δυνατόν, σε ποσοτικούς δείκτες. Στα σχέδια νομοθετικών πράξεων λαμβάνεται δεόντως υπόψη η ανάγκη το τυχόν οικονομικό ή διοικητικό βάρος που βαρύνει την Ένωση, τις εθνικές κυβερνήσεις, τις περιφερειακές ή τοπικές αρχές, τους οικονομικούς φορείς και τους πολίτες να είναι το ελάχιστο δυνατό και ανάλογο προς τον επιδιωκόμενο στόχο».

1.4. Τέλος, όπως προβλέπεται στα άρθρα 5(3) και 12(β) της Συνθήκης, τα εθνικά κοινοβούλια μεριμνούν για την τήρηση της αρχής της επικουρικότητας, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο Πρωτόκολλο (Αρ. 2), δηλαδή την διαδικασία υποβολής αιτιολογημένης γνώμης εντός προθεσμίας οκτώ εβδομάδων από την ημερομηνία διαβίβασης ενός σχεδίου νομοθετικής πράξης σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης

1.5. Οι κατευθυντήριες γραμμές σε σχέση με το πώς εφαρμόζεται η αρχή της επικουρικότητας, καθορίστηκαν στη Συνθήκη του Άμστερνταμ και ειδικότερα στο Πρωτόκολλο σχετικά με την εφαρμογή των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας. Επισημαίνεται ότι οι εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές εξακολουθούν να αποτελούν χρήσιμα εργαλεία κατά την άσκηση του υπό αναφορά ελέγχου.

Ειδικότερα, οι κατευθυντήριες γραμμές αφορούν τα ακόλουθα:

- αν στο υπό εξέταση θέμα υπάρχουν υπερεθνικές πτυχές, οι οποίες δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά με τη λήψη εθνικών μέτρων,
- αν η λήψη εθνικών μέτρων ή η έλλειψη δράσης από την Ένωση συγκρούεται με τις απαιτήσεις των Συνθηκών της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή είναι επιζήμια για τα συμφέροντα των κρατών μελών, και

- αν η δράση της Ένωσης σε σύγκριση με τη δράση των κρατών μελών παρέχει σαφή πλεονεκτήματα λόγω της κλίμακας στην οποία θα διεξαχθεί ή των αποτελεσμάτων της.

Περαιτέρω, για να αποφασισθεί αν μια δράση της Ένωσης είναι συμβατή ή όχι με την αρχή της αναλογικότητας εξετάζεται αν τηρούνται τα ακόλουθα:

- το μέσο που χρησιμοποιείται να είναι κατάλληλο για την επίτευξη του στόχου μιας δράσης,
- το μέσο αυτό δεν πρέπει να υπερβαίνει αυτό που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του στόχου μιας δράσης.

Τα συναφή Πρωτόκολλα, τόσο του Άμστερνταμ όσο και της Λισαβόνας θέτουν ορισμένους περιορισμούς στην ΕΕ, όταν καλείται να εφαρμόσει την αρχή της αναλογικότητας:

- η μορφή της δράσης της Ένωσης πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο απλή και όταν η Ευρωπαϊκή Ένωση νομοθετεί θα πρέπει να προτιμά τις Οδηγίες από τους Κανονισμούς,
- η ανάγκη μείωσης του διοικητικού ή οικονομικού κόστους για τις κυβερνήσεις των κρατών μελών, τους εθνικούς οικονομικούς συντελεστές και τους πολίτες πρέπει να λαμβάνεται υπόψη,
- η δράση της Ένωσης πρέπει να επιτρέπει όσο το δυνατό μεγαλύτερο πεδίο για τη λήψη των εθνικών αποφάσεων (ο τρίτος αυτός περιορισμός ουσιαστικά υπερκαλύπτεται από τους όρους για την εφαρμογή της αρχής της επικουρικότητας) .

2. Η πρόταση οδηγίας για ένα κοινό σύστημα φόρου επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών

2.1. Η υπό αναφορά πρόταση οδηγίας έχει ως στόχο τη θέσπιση ενός κοινού συστήματος φόρου επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών (ΦΧΣ). Σε περίπτωση έγκρισής της, η οδηγία θα εφαρμόζεται σε όλες τις χρηματοπιστωτικές συναλλαγές, εφόσον τουλάχιστον ένας συμβαλλόμενος στη συναλλαγή είναι εγκατεστημένος σε ένα κράτος μέλος της ΕΕ και εφόσον ένα χρηματοπιστωτικό ίδρυμα εγκατεστημένο στην επικράτεια ενός κράτους μέλους είναι συμβαλλόμενο μέρος στη συναλλαγή, ενεργώντας για ίδιο λογαριασμό ή για λογαριασμό άλλου προσώπου ή ενεργώντας εξ ονόματος συμβαλλόμενου στη συναλλαγή. Σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, το σκεπτικό της εκπόνησής της βασίζεται στην εύρυθμη λειτουργία της ευρωπαϊκής εσωτερικής αγοράς και στην αποφυγή στρεβλώσεων στον ανταγωνισμό, με στόχο να αποφεύγονται τα κίνητρα επιλογής του ευνοϊκότερου φορολογικού καθεστώτος στην Ένωση και η διπλή ή μηδενική φορολόγηση.

2.2. Ειδικότερα, ως στόχοι της πρότασης οδηγίας, παρουσιάζονται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή οι ακόλουθοι:

- άντληση εσόδων και κατάλληλη συνεισφορά του χρηματοπιστωτικού τομέα στα φορολογικά έσοδα (προσδιορισμός νέων πηγών εσόδων, ανάκτηση του κόστους της πρόσφατης χρηματοπιστωτικής κρίσης, κάλυψη του κόστους ενδεχόμενων μελλοντικών κρίσεων και αντιστάθμιση της εξαίρεσης των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών από τον ΦΠΑ) ·
- σταθεροποίηση της αγοράς (μείωση κινήτρων για πρωτοβουλίες υπερβολικής ανάληψης κινδύνων, αντιμετώπιση των ειδικών κινδύνων των αυτοματοποιημένων συναλλαγών) · και
- διασφάλιση της λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς (αποφυγή διπλής φορολόγησης και στρέβλωσης του ανταγωνισμού).

2.3. Στο πεδίο εφαρμογής της πρότασης οδηγίας εμπίπτουν χρηματοπιστωτικά μέσα τα οποία αποτελούν αντικείμενο διαπραγμάτευσης στην κεφαλαιαγορά, μέσα χρηματαγοράς (εξαιρουμένων μέσων πληρωμής), μερίδια οργανισμών συλλογικών επενδύσεων (οι οποίοι περιλαμβάνουν ΟΣΕΚΑ και οργανισμούς εναλλακτικών επενδύσεων) και συμβάσεις παραγώγων. Η προτεινόμενη νομοθεσία καλύπτει επίσης και την εξωχρηματιστηριακή διαπραγμάτευση. Περαιτέρω, η πρόταση οδηγίας περιέχει εναρμονιστικές διατάξεις αναφορικά με το απαιτητό του φόρου, της φορολογητέας βάσης και τους σχετικούς συντελεστές. Ο φόρος θα καθίσταται απαιτητός για κάθε χρηματοπιστωτική συναλλαγή κατά το χρόνο πραγματοποίησής της.

3. Η θέση της εκτελεστικής εξουσίας

Η κυπριακή κυβέρνηση, μέσω του αρμόδιου Υπουργείου Οικονομικών, κατέθεσε τις απόψεις της κατά τη διάρκεια της εξέτασης της πρότασης οδηγίας από την Κοινοβουλευτική Επιτροπή Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων. Συγκεκριμένα, αναφέρθηκε ότι ο προτεινόμενος φόρος αναμένεται να έχει αρνητικές επιπτώσεις τόσο στην κυπριακή οικονομία όσο και στις οικονομίες άλλων κρατών μελών της Ένωσης και διατυπώθηκε η άποψη ότι μια τέτοια νομοθεσία εκ μέρους της Ένωσης θα οδηγούσε στο φαινόμενο της μετεγκατάστασης και της μετατόπισης των συναφών δραστηριοτήτων εκτός των χωρών της ΕΕ προς όφελος άλλων κέντρων. Αυτό αναμένεται να έχει περαιτέρω αρνητικές επιπτώσεις στην απασχόληση, στην προστιθέμενη αξία, στο ΑΕΠ και στα φορολογικά έσοδα. Σύμφωνα με τους εκπροσώπους του αρμόδιου υπουργείου, η κατάσταση θα ήταν διαφορετική, αν ο εν λόγω φόρος μπορούσε να εφαρμοστεί σε παγκόσμιο επίπεδο. Περαιτέρω, διατυπώθηκε η θέση ότι, παρά το γεγονός ότι οι ασφαλιστικές συναλλαγές δεν επηρεάζονται άμεσα από την πρόταση, εντούτοις θα επηρεαστεί δυσμενώς και ο ασφαλιστικός τομέας, διότι οι επηρεαζόμενες χρηματοπιστωτικές συναλλαγές θα επηρεάσουν τα ασφαλιστικά προϊόντα και το σοβαρό αυτό πλήγμα θα το επωμιστούν οι καταναλωτές.

4. Πτυχές της πρότασης οδηγίας που δεν είναι συμβατές με την αρχή της επικουρικότητας

4.1. Η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων, μετά από εξέταση της υπό αναφορά πρότασης οδηγίας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω πρόταση δεν συνάδει με την αρχή της επικουρικότητας. Ειδικότερα, η εν λόγω Κοινοβουλευτική Επιτροπή αποφάσισε ότι δεν υπάρχει επαρκής αιτιολόγηση της αναγκαιότητας δράσης σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά παράβαση των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας.

4.2. Αιτιολόγηση

4.2.1. Στην παράγραφο 7.8 του εγγράφου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής με τίτλο «*Συνοπτική Παρουσίαση της Εκτίμησης Επιπτώσεων*» αναφέρονται τα ακόλουθα σε σχέση με το ζήτημα της μετεγκατάστασης:

«Η καθιέρωση πρόσθετων φόρων ενέχει τον εγγενή κίνδυνο ορισμένοι παράγοντες να μετεγκαταστήσουν τις δραστηριότητές τους προκειμένου να μειώσουν τη φορολογική επιβάρυνσή τους. Η μετεγκατάσταση μπορεί να λάβει χώρα μεταφέροντας τις σχετικές δραστηριότητες σε δικαιοδοσίες στις οποίες φορολογούνται λιγότερο ή μεταπηδώντας σε προϊόντα/προμηθευτές εκτός του πεδίου της φορολόγησης στην ίδια δικαιοδοσία. Προφανώς, ο κίνδυνος φυσικής μετεγκατάστασης αγορών/παραγόντων της αγοράς και μετανάστευσης σε μη φορολογούμενα προϊόντα μειώνεται όσο πιο ευρεία είναι η καθιέρωση των φόρων και όσο πιο ευρύ είναι το πεδίο εφαρμογής τους».

Η πιο πάνω αναφορά στο έγγραφο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής καταδεικνύει τη βασιμότητα της άποψης ότι η προτεινόμενη ρύθμιση θα ήταν αποτελεσματική αν εφαρμοζόταν σε παγκόσμια κλίμακα, με δεδομένο τον ορατό κίνδυνο μετεγκατάστασης των δραστηριοτήτων εκτός ΕΕ σε περίπτωση εφαρμογής του μέτρου μόνο εντός της επικράτειας της ΕΕ.

4.2.2. Επίσης, στην ίδια παράγραφο του εγγράφου, σε σχέση με το ζήτημα των μακροοικονομικών επιπτώσεων και της απασχόλησης, αναφέρονται τα εξής:

«Ο περιορισμός του μοντέλου είναι ότι λαμβάνει υπόψη τις επιπτώσεις του ΦΧΣ μόνο σε μία πηγή χρηματοδότησης, συγκεκριμένα στην έκδοση μετοχών. Δεν λαμβάνονται υπόψη οι επιπτώσεις στο κόστος της χρηματοδότησης του χρέους. Λόγω αυτού του περιορισμού, το μοντέλο μπορεί να υπερεκτιμήσει τις αρνητικές επιπτώσεις του φόρου στο ΑΕΠ. Επίσης, δεν υπάρχει διαθέσιμο μοντέλο για την εκτίμηση των προτεινόμενων αποτελεσμάτων αντιστάθμισης από το σχεδιασμό της πρότασης (π.χ. εξαίρεση των πρωτογενών αγορών, εξαίρεση των περισσότερων συναλλαγών όπου δεν συμμετέχει τουλάχιστον ένα χρηματοπιστωτικό ίδρυμα, κλπ.) και τους διαύλους μέσω των οποίων έχουν αντίκτυπο στις μακροοικονομικές μεταβλητές. Επομένως, η μόνη διαθέσιμη προσέγγιση είναι να σταθμιστούν τα αποτελέσματα με τα ανασταλτικά στοιχεία και τις αβεβαιότητες που μπορεί να συνεπάγεται μια τέτοια διαδικασία».

4.2.3. Επιπρόσθετα, στην υποπαράγραφο «*Ανάληψη κινδύνων και συνέπειες στη συμπεριφορά*» αναφέρονται τα ακόλουθα:

«Παρότι η οικονομική βιβλιογραφία καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι συνέπειες του ΦΧΣ στη μεταβλητότητα είναι σε μεγάλο βαθμό αβέβαιες και εξαρτώνται από τη δομή της αγοράς, ο ΦΧΣ θα αποτελέσει ιδιαίτερα αποτελεσματικό εργαλείο για τη μείωση των αυτοματοποιημένων συναλλαγών που πραγματοποιούνται με υψηλή συχνότητα και των παραγώγων υψηλής μόχλευσης».

Από τις πιο πάνω αναφορές, προκύπτει ότι είναι αβέβαιο κατά πόσο η επιβολή ενός κοινού φόρου χρηματοπιστωτικών συναλλαγών θα έχει τα επιθυμητά αποτελέσματα, με δεδομένη την παραδοχή αφενός ότι αστάθμητοι παράγοντες μπορούν να επηρεάσουν δυσμενώς τα εν λόγω αποτελέσματα και αφετέρου ότι πολλά εξαρτώνται από τη δομή της αγοράς. Αυτό καθιστά την ακριβή εκτίμηση των επιπτώσεων πολύ δύσκολη, αν όχι αδύνατη. Κατά συνέπεια, δεν πληρείται η προϋπόθεση του άρθρου 5 του Πρωτοκόλλου (Αρ. 2) της Συνθήκης, που προβλέπει την ύπαρξη εμπειριστατωμένης έκθεσης που να περιέχει εκτίμηση των δημοσιονομικών επιπτώσεων της πράξης και των συνεπειών της ως προς τις ρυθμίσεις που πρέπει να εφαρμοστούν από τα κράτη μέλη. Οι λόγοι που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ένας στόχος της Ένωσης μπορεί να επιτευχθεί καλύτερα στο επίπεδο της Ένωσης στηρίζονται σε ποιοτικούς και, οσάκις είναι δυνατόν, σε ποσοτικούς δείκτες, σύμφωνα με το άρθρο 5 του προαναφερθέντος πρωτοκόλλου. Στην προκειμένη περίπτωση, η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων δεν θεωρεί ότι διαθέτει επαρκή στοιχεία, κυρίως ποσοτικά, που να καθιστούν έκδηλη την αναγκαιότητα ρύθμισης του θέματος σε επίπεδο ΕΕ. Περαιτέρω, η εν λόγω νομοθετική πρόταση στηρίζεται σε ένα μοντέλο εκτίμησης αποτελεσμάτων που είναι αμφίβολο αν συνεπάγεται το ελάχιστο δυνατό και ανάλογο βάρος για τις εθνικές κυβερνήσεις, τους οικονομικούς φορείς και τους πολίτες, όπως απαιτεί το άρθρο 5 του Πρωτοκόλλου (Αρ. 2). Συνεπώς, ο ρητός κανόνας της λήψης των αποφάσεων όσο το δυνατό εγγύτερα στους πολίτες της Ένωσης, όπως αυτός κατοχυρώνεται στο Πρωτόκολλο (Αρ. 2) προϋποθέτει ότι πρέπει να υπάρχει σαφής και λεπτομερής αιτιολόγηση της αναγκαιότητας να ρυθμιστεί ένα ζήτημα σε επίπεδο ΕΕ.

4.2.4. Περαιτέρω, εκφράζεται αμφιβολία αναφορικά με τη νομική βάση της πρότασης οδηγίας που επικαλείται η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Όπως προαναφέρθηκε, ως νομική βάση χρησιμοποιείται το άρθρο 113 ΣΛΕΕ, το οποίο αφορά την εναρμόνιση των νομοθεσιών για σκοπούς εξασφάλισης της λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς και της αποφυγής στρεβλώσεων στον ανταγωνισμό. Ωστόσο, αυτός δεν φαίνεται να είναι ο πρώτιστος στόχος της πρότασης οδηγίας. Οι στόχοι της πρότασης, όπως ήδη έχουν τεθεί και πιο πάνω, ιεραρχούνται από την ΕΕ ως εξής:

- άντληση εσόδων και κατάλληλη συνεισφορά του χρηματοπιστωτικού τομέα στα φορολογικά έσοδα (προσδιορισμός νέων πηγών εσόδων, ανάκτηση του κόστους της πρόσφατης χρηματοπιστωτικής κρίσης, κάλυψη του κόστους ενδεχόμενων μελλοντικών κρίσεων και αντιστάθμιση της εξαίρεσης των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών από τον ΦΠΑ) ·
- σταθεροποίηση της αγοράς (μείωση κινήτρων για πρωτοβουλίες υπερβολικής ανάληψης κινδύνων, αντιμετώπιση των ειδικών κινδύνων των αυτοματοποιημένων συναλλαγών) · και
- διασφάλιση της λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς (αποφυγή διπλής φορολόγησης και στρέβλωσης του ανταγωνισμού).

Με δεδομένα τα πιο πάνω και τις σχετικές αναφορές της ΕΕ στην αιτιολογική της έκθεση, προκύπτει ότι η διασφάλιση της λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς δεν είναι ο πρώτιστος στόχος της πρότασης οδηγίας. Συνεπώς η νομική βάση της πρότασης (άρθρο 113 ΣΛΕΕ) τίθεται εν αμφιβόλω. Συναφώς επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ), όταν ένα ρυθμιστικό μέτρο θεσπίζεται από την ΕΕ και αυτό έχει περισσότερους τους ενός σκοπούς, τότε πρέπει να αναζητείται ο πρωταρχικός στόχος της πρότασης (the predominant aim or component) και να υπάρχει μια νομική βάση¹. Στην προκειμένη περίπτωση, ενώ γίνεται επίκληση του άρθρου που αφορά την εσωτερική αγορά, η πρόταση έκδηλα επιδιώκει κυρίως άλλους σκοπούς, για τους οποίους δεν αναφέρεται καμία νομική βάση που να είναι, επιπρόσθετα, συμβατή με την υφιστάμενη².

¹ Υπόθεση C-155/07, par.35., European Parliament v Council.

² Όπως πιο πάνω, παρ. 36 και 37.

4.2.5. Επίσης, οι άλλοι στόχοι που επιδιώκονται με την εν λόγω πρόταση (αποφυγή διπλής ή μηδενικής φορολόγησης, κατάλληλη συνεισφορά του χρηματοπιστωτικού τομέα στη χρηματοδότηση της κρίσης, αντιστάθμιση της μη συμπερίληψης του χρηματοπιστωτικού τομέα στο ΦΠΑ) αποτελούν στόχους που μπορούν να ρυθμιστούν επαρκώς σε εθνικό επίπεδο από τα κράτη μέλη και εντάσσονται στη σφαίρα της οικονομικής τους κυριαρχίας. Οι όποιες υπερεθνικές πτυχές ενδεχομένως ενυπάρχουν στο ρυθμιζόμενο ζήτημα, δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι δεν μπορούν να τύχουν αντιμετώπισης σε εθνικό επίπεδο, είτε με σχετικές ρυθμίσεις είτε με συμφωνίες. Το γεγονός αυτό ενισχύεται και από τη μη ακριβή και βέβαιη εκτίμηση των επιπτώσεων από μια ρύθμιση σε επίπεδο ΕΕ, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω. Δεν έχει τεκμηριωθεί επαρκώς ότι η ενδεχόμενη δράση της Ένωσης, σε σύγκριση με τη δράση των κρατών μελών, παρέχει σαφή πλεονεκτήματα λόγω της κλίμακας ή των αποτελεσμάτων της.

4.3. Υπό το φως των πιο πάνω, η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η υπό εξέταση πρόταση οδηγίας δεν συνάδει με την αρχή της επικουρικότητας και ότι δεν πληρούνται επαρκώς τα κριτήρια, ώστε να δικαιολογείται η αναγκαιότητα ρυθμιστικής δράσης εκ μέρους της Ένωσης.